

Ötlető: SZABÓ JUDIT
Ötletés ideje: 1981.

TART.: MÁR

Kitelepítés

14 lap, 2 melléklet

Földrajzi mutató: ECSENY

Szakmutató: XVII, 81

PAPÍRIPARI VÁLLALAT

KISKUNHALASI GYÁRA

LELTÁRMA'S

ÁTVEZETVE AZ EGYS. LTK. 4452 - es TETELE ALÓL

4452

IV/11/24

MÁJ PÉTERNÉ
ÉLETÉBŐL

FELJEGYZTE:

SZABÓ JUDIT 3. o tanuló
MUNKÁCSY MIHALY GIMNÁZIUM
KAPOSVÁR
KOSSUTH L. u. 48.

Eszenyben születtem 1927. március 19-én, és most is itt élek,
 de az 54 éven nagyon sok megtörtént velem. Siklóds központól
 kezdtem életem. Hat osztályt jártam. Minden éven más tanít-
 tók voltak. Volt közöttük durva, szigorú és részeges is. A tanítás
 nyolckorakor kezdődött. Minden reggel kitart kellett korosztályom
 mondani, amíg be nem jött az osztályba a tanító. Tanítás
 egész nap volt. Reggel 8-12-ig, délután 1-4 óráig. Szom-
 baton délig. Vasárnap templomba kellett menni. A host év
 alatt nem buktam meg. Volt jó jegyem is, rossz is. De
 akkor nem volt olyan fontos, hogy olyan okokat legyenek,
 csak jó templomba járók. Azok meg voltunk. A hatodik
 osztályban konfirmáltunk, és utána még három évig,
 szombaton délután ismétlődő iskolába jártunk. Ez csak
 amolyan szokás volt - legalább addig nem kellett
 dolgozni! Sok mindent játszottunk. A labda volt a
 minden. Ronggylabda. Fogósháztunk, labdázunk. Vett
 játékokunk soha nem volt. Mi korán kezdtünk kéri-
 munkázni. Kötni, varrni és törlőközőket hímözni.
 A hatodik osztályt mikor kijártam, munkára
 álltam. Első nyáron a céplőgéphez jártam pelyvát és
 bőrtet hordani. 12 éves voltam. Korán kellett kelni
 és sokat dolgozni. A nagymamám főzött és az
 mondta ki az ebédet a földre. Otthon ő látta el
 a házimunkát. Főzött, mosott, etetett. A munkától
 hazamentünk, megnelt főzve, etelve. Szabadon
 voltunk. Ha volt időm, sokat olvastam. Igen szép
 napok voltak azok. Szép gyerekkorom és lányéletem

volt. Akkor is sokat dolgoztam, de mégis nagyon szép volt minden. És milyen szép ünnepek voltak!

Februárban volt a farsang. Akkor csak tél volt, és hamvazókeresés este találkoztunk egy lányiskolával. De a lányok az nem monadt ki. Decembere mindent elvégzte az őrzi munkákat. Akkor minden este öntöztünk kézimunkázni. Felső-Ecseny külön, Középső-Ecseny és Alsó-Ecseny is. Így három Ecseny volt. Így volt az elosztás. Én a középsőben laktam, de itt is mentem a többiekkel. De milyen rossz idő volt is, mi mindent találkoztunk. A lányok dolgoztak, a fiúk meg nézték, mit csináltak, vagy kedvteltek. Vasárnap este meg közös játékot játszottunk a fiúkkal.

- Fordulj bolha!

- Nem fordulok.

- Meddig?

- Meddig!

- Mit váns?

- Csót!

- Hírd? - és ezt megvárta annak, aki

kérdette. A kirolexónél volt egy törlőző, ami öntött csavarra, és akit kirtak, azt addig verték, míg nem csókolta meg, aki a széken ült. És akkor az monadt ülve, aki csókolta. És így tovább. Amikor megjött a tanász vége volt a találkozásnak. Vasárnap délelőtt templomba mentünk, de akkor cipőben (nem klumpában), legszébb ruháinkban. Délután már egy lányos-

háznál voltunk, ahová este is mentünk. Akkor is más ruhában. Egy vasárnap háromféle ruhába öltöztünk. Farsang után jött a kiverés. Előtte párolva lett a vízben, használati lepedő, törülköző, szakasztóruhák és az abronchok. A párolás ligz történt, hogy a párolósajtárba belett rakva szépen a ruha, a tetejére egy kendő, és arra a hamu. Utána víz, amnyi, amig nem folyt alul ki. Mert a sajtarban volt egy lyuk és az egy lyukal lett bedugva. A lyukak közötti nyele volt, hogy a rége magasabb legyen mint a sajtar. A víz ami befolyt, vízra lett öntve a ruhákra. Ez már hamus ligz volt. Ez a folyamat egy egész napon át lett ismételve.

Másnap ki lett mosva a ruha és egy lapos fával kiverve. Másod után megint egyenként vízra lett téve a sajtarba és jól meg lett tiporva. Utána újra ki lett mosva. Legelőke-
rebb ünnepünk, szokásunk a Bucsu volt. Ez egy három-
napos ünnep. Előtte mindenki kimeszelte az egész lakást. Még a pincét is ki lettek meszelve a hegyre. Új ruhába öltözött az egész falu. Az ünnep szombaton este kezdődött. A fiatalok a kocsmánál gyülekeztek. A zené-
szek már ott voltak és muzsikáltak. Ez kezdetét vette a Bucsunak. Zorha álltunk. Kanizsánál és nagy ugrálással indult el a menet a zöldhegyre, ahol előző (eb) ében eltűnt a bicset. Ez ligz történt, hogy egy olyan pincegazdához ment a fiúk, akinek eladótanyja volt, és megkérték őt, hogy lenne-e olyan szives és a pincéjébe engedni temetni a bicset.

Ha a gazda megengette, akkor most odamentek.

Mikor a menet odament a pincéhez, akkor egy fiú engedélyt kért a gazdától a búcsu elhozatalához, mert egy üveg bor el volt 'ásva' előzőleg a pince bejáratánál. Most kiásták és elvitték. A gazda mindent elvált borral és szaláccsal. A zenészek vacsorát is elvitték.

Mikor vége volt az evés-wásolás, visszaindult a kocsmába a menet. Itt megkezdődött a bál. A táncot az a fiú, aki verset mondott, és az a lány nyitotta meg, akinél a búcsu volt. Másnap délelőtt templomba, délután a kocsmához mentünk. Ott voltak a bazarosok, és a ringlis. Bál már délután is volt. Este mindenki elment vacsorázni és újra a bálba. Hétfő délután újból kezdtek a táncolást és estefelé el lett temetve a búcsu újra egy gazdánál, akit a fiúk megérték. Éppen úgy történt minden, mint szombaton, csak most nem ki, hanem elasták. Astak egy lyukat, behelyezték az üveget, betakarították, aztán fogták valakit és háromszor rányomták a helyre. Az volt a kulcs.

1943-ban felütötte a fejét a VOLKSBUND és utána vége volt minden szépnek. Az egyik része a néphez került közlő, a másik nem, és ezért megkezdődött a vizsoly a harag és a fenyegetés. Volt akkor minden, csak szép nem. Összeírás volt egész Magyarországon. A tanító járta a faluban és Hölidékértünk mi is tanácsot. Ők azt mondták magyarállampolgár és német anyanyelv. Kérés

család volt, aki magyar anyanyelvűnek íratta magát. Ez a zitelepítésnél használt. A háború közelebb jutott és itt is toboroztak „SS” ezonárat. Igen kevesen jelentkeztek. 1944-ben azonban végleg kitört a balhé. Sorozták a férfiakat, akik még otthon voltak. Szerettem mindent alázmas volt. Voltak fiatalok, akik hamarjában a Magyarokhoz jelentkeztek, de a parancshozzágon várták már őket a németek. Ők hazaravárták őket, hogy várják meg a sorozást. Szeptemberbe vonultak be Erzsibe. Az én bátyám is bevonult - 19 éves volt - és januárban meghalt. A 44-es év elment, de a 45-ös sem volt szép a számmalra. Januárban egy éjjel 2 órakor ezonák jöttek, hogy szombaton reggel legyünk az iroda előtt 15kg-os csomaggal és két napi élelemmel. Nagy riadalom volt a faluban, de senki sem ment el. Mindenki elbújt a szomszéd faluba és a pincébe, a hegybe. Ott vártuk mi is a lövetésmenyestet. Délután jöttek értünk és hazamentünk. Másnap délután már jött a jegyző és felolvatta a határozatot. Hittfőn reggel mindentől az iroda elé kellett menni. Apám azt mondta, nem megyünk el! Azt mondta - „Inkább agyonszöröm a lányom, meg a feleségem, aztán meg magam, de nem megyünk el!” A bátyám se adart elmenni, de nagyon féltette és ezért elküldték. Ismét búdosunk kellett. Csak a nagymamám maradt otthon. Őfen voltunk búdosok. Mocsoládra mentünk. De ott sem jártunk szerencsével. Így aztán elmentünk az

Öreghegybe. Ott régi pinceszőlők voltak. A földpince meg volt, csak az eleje már nem. Olyan rózályú nagyszék nyílás volt rajta, azon lehetett bejönni. Apám kiadta a parancsot - "Odamentél vagy agyonütled benneteket!" Elindultunk hárman. Apám és egy másik férfi elmentek a faluba közülnézni, mi pedig anyám, én és egy másik asszony is az Öreghegybe. Apámék mutatkozhattak, mert nemzetőrök voltak. Kedden reggel anyám hazament megnézni, mi van a faluban. Akkor szedték össze azokat, akik az első nap nem mentek el. Üzent anyám, hogy menjünk tovább, mert Eszeser bennindult. Apámék Kisbárra, mi Felsőmocsoládra mentünk. Másnap visszajöttünk Ecsenybe. Aki a határokat felolvasása után elment az irodához, azt elvitte Orozországba, aki nem ment el semmi bántódása nem lett. 1946 márciusában meghalt a nagyanyám, februárban a bátyám. Nagy bánat ért bennünket. 1945 novemberében férjhezmentem. Esküvőnk után a télen minden rendben volt. Boldogok voltunk, de tavasszal már elkezdtek mondani, hogy kitelepítés lesz. De nem hittük el. Én terhes voltam, már a 9-dik hónapban. Augusztus elsején elment a férjem a szülőkhez. Az apósom bírá volt, főle akarta megtudni: Mi az igazság. Ott mondták, hogy jönnél már a felvidékre. Én rákértem beszélni a családot, hogy fogjuk be és húgyjuk a kocsiá amit lehet. Menjünk magyar faluba, hagyjuk itt Ecsenyt és eljűnk tovább.

De nem eszett bele senki. Akkor hajnalban megszületett a kislányunk. Burokban született. A lakosok azt mondták, hogy szerencsés lesz, de mikor született, egy kurt elrepült a ház felett és háromszor oly fájdalmasan kiabált. Borzalmas volt. Én annyira megijedtem, mert itt a faluban azt mondták, hogy ahol ez a madár megjelenik és kiabál, ott meg fog halni valaki. Én isha nem hittem a halandóban, de mégis féltem. A szombat reggelen megszületett kislányunk - aki vasárnap meg lett keresztelve - hétfőn reggel meghalt.

Augusztus 4-én kaptunk egy papírt, melyben felszólítottak bennünket, hogy 7-én hagyjuk el a lakást. A férjem kedden reggel elment megnézni a bizottságnak, hogy nem tudunk-e kimenni a házból. Mondta, hogy a kislányunk meghalt. Mondta azt is, hogy ő magyar katona volt, a török-haderőben szolgált és magyar anyanyelvű. Azt felelték, hogy az mind szép, amit tett a házáért, de a sváb az sváb! Tudomásul vettük, hogy semmi helyünk nincs ott, és a lakást el kell hagyni. Kedden délután jött két rendőrt és megnézte, hogy az mind igaz, amit a férjem mondott. Így bent - maradhattunk a házban még két hétig. Nagyon fájdalmas volt elhagyni a házat, melyben élt az ember. Mindent otthagyni, amit megszokott, melyért olyan sokat dolgozott. De ha túlnéztünk volna, vagy bárkinek ártottunk volna! Semmi, de semmi eszt

az, hogy sokok vagyunk. Hét hét alatt elmasináltuk a gabonát, loptunk belőle, mert csak pár hónapra adtak fejadagot. A családhan mindenki egy székot kapott. Aztalt csak eszet, székrengt is eszet. Székutát és ruhát lehetett vinni. Ez volt az önzagyon. A többi mind maradt. Az állatok, a gabona, de még a földet is elvették tőlünk. Koldús lett belőlünk. Senki vel nem töndöttek, hogy hová megy lakni, Édesapámnak van egy testvére Kanadában. Az ő itmaradt lakásában kaptunk egy szobát.

1948 áprilisában volt a kitelepítés. Mi is belekerültünk a lista. Ötven kilogrammos csomag elő volt írva. Kiszabta's, mit lehetett vinni. Jón a kócsi viszik a bonyai állomásra és ott lesziink beragonéroztra. Nemtomhányta lesziink telepítve. Nem hittük el, és úgy terveztük, hogy nem is megyünk el. Úgy is lett. Édesapám, édesanyám és én, éjjel elindultunk a menyeyi pincepadlásra. A férjem ittont maradt, mert ki akarta várni a régét és megtudni, hogy és mint lesz. Délután jött a férjem, megmondta, hogy elvették az embereket a bonyai állomásra és beragonérozta őket. Azt mondta a férjem, hogy itt nem maradhatunk. Menyeyink menyeyre. Volt neki ott egy katonakarótja, de őt sem hivtoltak szívesen és így visszajöttünk eszenye. Egy hétig a padlásra voltunk. Közben azért ki is merészkedtünk és ezekben a napokban elrendeztünk úgy mindent, hogy bárki keres bennünket, el tudjunk szökni végig az ajtkon.

Középső szobában laktunk. Kimentünk a Szayhába, onnan a speizba, onnan a Zaurába, padlásra a csúszfalra és a disznótpadlásra, onnan a pajtába, ott és a Zisajtón a szürübe és ott már a szabadban voltunk. A ház hossz-
szála épült, Zömyü volt menedésküldi. Szütségüld is
volt rá. Közben én újból gyereket vártam. Egyszer Zimen-
tem cémüért a faluba a Vesz zsidóhoz. Az anyjára meg-
ijedt, mikor meglátott, hogy feljelentett bennünket. Közben a
finjem és Ellenberger Henrik elmentek Pestre, hogy szerzek-
kel valami papírt, hogy maradhassunk. Apám Zömben
a Zecsmóban hallotta, hogy éjjel jönnek értünk.

• Akkor már nem a szobában aludtunk, hanem a Zaurá-
ban. Éjjel, éjjel után zörgettek Ellenbergerék ajtaján, hogy
engedjék be őket, mert Landekerékat keresik. Mi aztán és az
egyéb, vittük a ruháinkat, Ziszórtunk és elkezdünk futni a
szőlőbe. Apám nem jött velünk, csak utánunk. Mikor megta-
lált bennünket, a gyerekeket mentünk és egy táncba leül-
tünk. Akkorra a rendőrök bejutottak a mi lakóhelyünkbe
is. Az éjszaka melege volt, ezért tudták, hogy megszö-
tünk. Akkor elkezdtek faggatni Ellenbergeréket, hogy hol
vagyunk? Ha nem mondják meg, akkor őket viszik el.
Ők is pánikba estek, de nem tudták, hogy hova szöktünk.
Apám visszament ruháért. De ezt a rendőrök észrevették, és
azt mondták Ellenbergeréknek, ha reggel nem leszünk
ott, akkor őket is viszik el. Közben a finjem hazajött Pestről.
Akkor megtanulodtuk, hogy mit tegyünk. Anyám azt mondta,

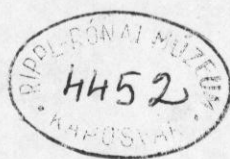
Ő elmege, hogy ne vegyener el föliud semmit és ne vigyer
el Ellenbergerket. Én meg így döntöttem, hogy én is megeyer.
Nincs bünöm. Terhes vagyok. Talán nem veszed meg. Azt
reméltem, hogy hazamegyek, de nem így történt.
Lappát voltad zettén, anya és fia, mi és a barátaink.
Hatan voltunk. Már várt mindet a Zocsi és vittél beinni-
zet Bonnyára. A férjem üzent, hogy szögyel meg, de nem
mentem. Még mindig reménykedtem. Másnap auttval vit-
tél beinniudet szalba. Ott a rendőrségre Elisértek. Ott volt
Müller Sándor. Ő rendőr volt. Igen meg volt lepve, hogy mi mit
Zeresiudt ott. Mondtuk neki, hogy mi járatban vagyunk.
Ő azt mondta, hogy szél Pestre a Miniszteriumba és megér-
dexi, hogy mi legyen veliud. Ő azt gondolta, hogy elmeheküud
haza. De a pesti üzenet az volt, hogy gyeriudt veliud a
fogdába, és a kolnapi napon Pestre toloncolnar beinniudet.
Utána az orvoshoz vittél beinniudet, mert neki Zellelt aláír-
nia a papíruiudat. Az enyémre nem írt semmit. Azor nap
megérdezett a (fej) férjem. Azor volt az igali búcsu.
Ő csak akarta, hogy szögyel meg, de nem volt bátorságom,
se alkalmam. A Lapp Sanyi mondta neki, hogy hozzon
rándost meg dunyhat és élelmet. Azt mondtad, hogy a
férjem jöhet veliudt Pestig, de csak úgy, ha nem szökiudt
meg. Bonnyán találkoztunk, így együtt maradtunk. Giópodon
a fogdában aludtunk, és reggel továbbindultunk. Egészen a
Zapuis Elisét ott a férjem. Aláltunk. Ő is egyedül maradt,
én is. Egy szobába vittél beinniudet. Ott jüudés és mindent

le kellett adni. Péntek, Szerdát, órát. Ami volt. Az én párom
a szobámba volt zárva így nem adtam oda. Másnap a
többi szobához kerültem. Azt már nem tudom, hogy há-
nyan voltak. Így voltak feltüntetve, hogy "Kötelepl-
tendő szobák a Károly királyi laktanyából." Minden reg-
gel séta volt. Azt meg is csináltam. Én hoztam el a
reggelit. Ebéd minden nap bab és zöldség volt össze-
főve. A bab mindig nyers volt. Délután egy kis zenyér
egyik nap, a másik nap zörcsádara lefőzve.
Öt hétig voltak ott. Egyre délután jött felolvasni:
Ki megy. Ki leszünk telepítve 22-én. Másnap 1/2 8-ór
ott volt a teherautó, amivel vitel bennünket. Kaptunk ze-
nyeret és lehozták az ittra. Elmentek Rákospalotára, ahol
névsorolvasást tartottak. Hol a rendőrség átadta a zite-
lepítést végző rendőrségnek. Hol tárgyaltak ránk és a
csomagokra. Elkezdtük hordani a csomagokat a szobáinkhoz.
Az egyik csomag a csomagozóknál maradt, a másik bennin-
ket zisért. Minden ziszapu (bel) le volt zárva, nehogy
megszöjünk. Mikor visszajöttünk, újabb csomagozást, akkor én
bementem az állomás épületébe az első ajtán. Ott tartott
egy asszony, azt zértem meg, hogy bújtasson el. Az azt
mondta, hogy a másik ajtán menjen, ott a váróterem, ott
talán el tudok bújni, mert itt irradt vannak. A másik
teremben is tartott egy asszony, azt is megzértem.
Ő azt felelte, hogy maradjon a WC-ben, majd ő szől,
ha mehet. Hamarosan jött. A váróterembe mikor bementem,

Ott ült két asszony. Az egyik felkelt, nyújtotta a karját.
Ő vette az újdíjat, mintha azt nézné. Elküért az állomás
előtt. Maig sem tudom, kik voltak ezek az asszonyok,
de mindig hálás szívvel gondolok rájuk. Kiinn jött egy
ember, attól kérdeztem meg: hol a villamosmegálló. Jött is
(és) a villamos is kiértem vele a déli pályaudvarra.
Hát kit látok ott! A Szierernét. Ő volt a barátom.
Nagyon megömlünk egymásnak. Kicsit körülnéztünk,
aztán visszamentünk az állomásra. 1/2 1-kor indult
a vonat hazafelé. Siófokon várni kellett, mire újból
jött vonat. Ez Kaposvár felé ment. Kisbáron szálltunk ki,
mert a Sziererné nem volt hajlandó továbbáig
utazni. Én is féltem, hogy meglátom és így vele tartot-
tam. Kisbár elég messze volt Eszerytől. Nekindgtunk
endőn (bókron) kókon keresztül. Mikor Eszerybe értünk,
maradt a családja, én az apósiékhöz mentem.
Az apósiom szólt a férjemnek. Ő a szénapadlason aludt.
Mikor lejött, megömlünk egymásnak, hogy csak együtt
megyünk, bárkora kell mennünk. Így is lett. Egy éjjel
öt voltunk az anyóséknál, de másnap este már
tovább mentünk a Takács Gizinékhez. Ott tovább voltunk.
Hátsónap már a menyéi állomásra mentünk és
onnan Kaposvára. Utána szalagoltunk. Dombóváron
pihentünk és utána Kaposzcegyőre mentünk. Ott lakott
a Sándor nagymamám testvére. Ott voltunk egy hétig.
Onnan Siófóra mentünk a férjem rokonaihoz. Ott
két hetet töltöttünk. Aztán visszamentünk Eszerybe.

Itt btyzálmunka zellelt. A szénapadláson aludtam a nagy-
 mamammánál. Ez sem volt jó. Nem bírtam. Így aztán össe-
 csomagoltunk és a Karai tanjára költöztünk. Volt egy
 láda, egy szekény. Ez volt az összes vagyunkunk.
 Ez a tanya messze volt a falutól. Számtól 3-4 kilométerre
 és Somogyfától is. Még sosem láttam itt. Én jöttem.
 Az utam meg minden nap ismeretlen ruhába, külön-
 böb szemüvegbe elment Ecsenybe, hogy mi az újság.
 Én meg vártam az újsárlótt. Azt se tudtam, hogy majd
 hová jelentjük be. Mégis is Szalba lett bejelentve.
 Fiumé született. Mikor már rendbejöttem, a férjem eljárt
 Patalomba dolgozni. Köműves volt. Harminc forintot kapott
 egy napra. Anyi volt egy mára Euróica. Elvezdtünk újra
 gazdálkodni. 1949-ben ammercia volt. Ki itt tartózkodott,
 az visszakapta az állampolgárságát. Így újból lett hazánk,
 de házuk nem. A telet nagyon nehezen húztuk sz.
 Napraforgógyözevelrel tűzeltünk. Élelmiszereink is alig volt.
 A nyáron aztán már én is vállaltam kapálni mártot,
 c. répat, Euróicát és Emuplit. Ezért ezertem 30 kg mártot,
 annyi cukrot, és arattunk 15 q gabonát. A következő télen
 visszajöttünk Ecsenybe, a szüleim pedig visszaköltöztek
 Németországból. Így aztán újra együtt lett a családunk a
 nagy hányódások után. Most jelenleg itt lakunk Ecsenyben
 a férjemmel. Van két fiunk és négy unokánk. Még a szüle-
 im is élnek. Pézen - ha visszagondolok - olyan szép volt
 minden, még a sok hányódás ellenére is.

Minden ünnep és vásárnap valami újat, szépet hozott.
Mindennel annyira tudunk örülni. Az egész falu
összetartott, semmi nem volt, ami otthon tartotta
az embereket. Az egész falu nyüzsgött. De most
sajnos nem. Mindenki dolgozik, még vásárnap is.
Kihalt mindig a falu: A munka, a dolog az
első! Pedig életet, örömet pénzért nem lehet
venni!

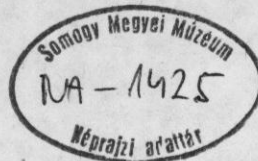

4452

TV/11/24

Szabó Judit : Máj Péterné életéből

Ifjusági tagozat. 12 oldal

A pályázó egy ecsenyi parasztasszony életével ismerteti meg bennünket. Az iskolás kortól kezdi napjainkig vezetve a szálát. Az iskolás évek -gyermekévek- leírásából kiderül, hogy emlékezetében még elevenen élnek azok a játékok, amelyeket társaival szívesen játszott. Ezek felderítése, a játékok pontos leírása a dolgozat kiegészítéséül szolgálhatott volna.

A téli esték időtöltéséről részletesen ír, az akkor szokásos játékokat még le is jegyzi, ezért ^{kegyelmezzük} ~~gondoljuk~~ az elejéről a gyermekjátékok elnagyolását, ill. elhanyagolását.

" Sok mindent játszottunk. A labda volt a minden. Rongylabda. Fogócskáztunk, labdáztunk". / 1 oldal/

Csup a általánosításokat, sablonokat sorakoztat fel, amely ilyen formában még stilisztikailag is kifogásolható.

Mivel a dolgozat egésze egyes szám első személyben íródott, ezért gondoljuk, hogy a lejegyzés magáról egy az egyben történt. Erre azonban semmi más nem utal csak ez, mivel

fogyelman kívül hagyta a pályázó az idézőjel használatának fontosságát, amely ebben az esetben kötelező lett volna.

Ebből derülne ki, hogy a pályázó a parasztasszony mondat szerkesztését, vagy a maga által formába öntött mondatokat közli.

" Ha volt időm sokat olvastam" / 1 old./ Ahban az időben egy paraszt gyerek életében az olvasás nem volt olyan általános,

/inkább a munka/ ezért szerettünk volna az olvasmányiról is részleteket megtudni. Mely könyvek tartoztak akkor egy 12-14 éves lány olvasmányai közé.

A gyűjtő a téli és tavaszi ünnepek leírásába bocsájtkozik,

de a felszínen maradván minden jelesebb ünnep leírásában, pedig

a svábok szokásai pl. a bucsutemetés kifejtése a néprajz tudomány számára igen érdekes lenne.

1943-tól a háborus évek nehézségeit, a kitelepítések körülményeit, a hányattatásokat meséli el az adatközlő, amelynek alaposabb kidolgozása egy önálló dolgozat témájául is szolgálhatna.

A dolgozat a jelenlegi állapotok vázolásával zárul, amelyből az elidegenedés az egymással nem törődés emelkedik ki.

Összegezve:

A dolgozat egészét tekintve látszik, hogy a gyűjtő alapos munkára törekedett, és mindent szeretett volna megfogni, amely az adatközlő életében fontos volt.

Talán túl sokra vállalkozott, és ezért a dolgozata a felszínen maradt. Ilyen rövid / 12 oldal / terjedelemben nem tudunk egy életutat úgy bemutatni, hogy ebbe a hibába ne essünk.

Igaz, hogy a cím csak epizódok kiemelését sejteti / "életéből" / de ez is csak részben valósult meg. Vannak események amelyeket tultárgyal, amelyek néprajzi szempontból elhanyagolhatók, / pl. háborus évek / ezek ujkortörténeti szempontból lennének érdekesek, ugyanakkor a néprajzi szempontból érdekes bucsutemetés teljes kifejtésére nem került sor.

A dolgozat készítője nagyon sok érdekes rész témát fogott meg / gyermekjátékok, évszakokhoz kötődő szokások, házi-vászon mosása stb. / amelyek részletes kifejtése egy-egy önálló dolgozat elkészítését követelné. Ezért szeretnénk további gyűjtő és feldolgozó munkára serkenteni, amelyhez segítségünket felajánljuk.

Kapitány Orsolya